

ja laia mantli ennese ümber kehha ja silmade olli mässind. Soldat, kes selle riette sisemähkkind mehhhe ühhhe upseri arwas ollewad, küssis ta käest, mis tarvis piddi ollema. Agga kaetud mees tulli liggi ja ütles: Rule, soldat, lasse mind ühhheks silma pilguks vangi jure miina, säh, siin on hulk rahha sulle selle eest meleheaks. Agga soldat ütles: „Kes teie ollete, et teie nisuggust jutto julgete rákida? Silmapilk minge omma teed, ja kui ei lähhä, siis ma lassan teid püssiga mahha.” Teine katsus kül, igga viisi metrada, agga soldat läks ifka veel valjumaks, ja jubba ennast sedda wåärt vihhastas, et ta tedda tööste piddi mahhalaskma. Siis ütles kaetud mees: „Sa olled ustav mees, mo poeg! säh, wötta se fotti täis rahha ennese truusse palgaks!” toppis rahha-fotti wåggise Selami peusse ja läks õige ruttega omma teed.

Selle ülle aias Selam silmad párrani, jáinago oimaseks, egga sanud essite arro, mis se piddi ollema, et kiusa ja temmale rahha

andnud. — Siis tulli löötsutes üks tütarlaps Selami jure — ja se olli Selami ormoke, fedda ta fossis — se ütles: „Nüüd tehakse wåggise meie armule ots peale; üks fossilane tulli praego mo issa jure, lubbas ta wöllad árramaksta, kui ta minno piddi saama. Et kül issa hea melega mind sinnust ei olleks tahtnud lahutada, agga wölla-uskjad wågga faela peäl, et tahtwad meid wåggise ihho-allasti jäatta; et sinna waene olled, sedda temma fa kül teab, sevárrast sunnib wae-sus tedda mind sellele lubboma, kes ta wöllad tassub; kül nad ikka nüüd kauba walmis teggewad. Minna selle ülle wågga ehmatasin, játsin tütarlapse häbbi selja tahha ja tullin sulle fulutama, mis önnetus mo faela tullemas. Ja ma olleksin fa kül selle wasto seisnud, agga mis ma woin parrata, issa járg on wågga firjo; agga Jummal teab, armastama minna sedda meest viist ei saest ma armastan jo sind tööste ja süddamest.” Rõmoga hakkas Selam prudi kätte finni ja ütles: „Arra kurwasta! Jummal